

Антон Павлович Чехов

Щерка на Албион

Пред къщата на помешчика Грябов спря разкошна каляска с каучукови шини, дебел кочияш и кадифена седалка. От каляската изскочи предводителят на дворяните от уезда¹ Фьодор Андреич Отцов. В пруста го посрещна сънлив лакей.

– Господарите тук ли са? – попита предводителят.

– Съвсем не. Госпожата замина с децата на гости, а господарят с мадмоазел гувернантката отиде за риба. Още от сутринта.

Отцов постоя, поразмисли и тръгна към реката да търси Грябов. Намери го на две версти от къщи, щом наближи реката. Отцов погледна от стръмния бряг на долу и като видя Грябов, избухна в смях... Грябов, едър, тлъст човек с много голяма глава, седеше на пясъка, подвил по турски крака под себе си, и ловеше риба. Шапката му бе килната на тила, връзката – извъртяна встрани. До него стоеше висока тънка англичанка с изпъкнали рачешки очи и голям птичи нос, който приличаше по-скоро на кука, отколкото на нос. Беше облечена с бяла муселинова рокля, през която ясно прозираха мършавите ѝ жълтеникави рамене. На златния ѝ колан висеше златно часовниче. Тя също държеше въдица. Около тях цареше гробна тишина. И двамата стояха, без да помръднат, като реката, където се виждаха плувките им.

– Искаш, ама няма! – засмя се Отцов. – Здравей, Иван Кузмич!

– А... ти ли си? – попита Грябов, без да вдигне очи от водата. – Пристигна ли?

– Както виждаш... А ти още продължаваш с твоите глупости. Не се ли отказа?

– Дяволска работа... Цял ден ловя, от сутринта... Днес нещо не върви. Нищо не съм уловил ни аз, ни тая кикимора. Седим, седим, поне да имаше за какво! Просто да пукнеш.

– Ами зарежи тая работа! Хайде да вървим да прием водка!

– Почакай... Може пък да хванем нещо. Привечер рибата кълве повече... Седя тук, братко, още от сутринта! Такава скука е, че не мога да ти я опиша. Дяволът ме е пристрастил към това нещо! Знам, че е празна работа, ама седя! Седя като някакъв подлец, като каторжник и гледам водата, същински глупак! Трябва да вървя на сенокос, а аз ловя риба. Вчера в Хапонево имаше църковна служба и аз не отидох, а останах да клеча тук с ей тая скумрия... с тая вещица...

– Ама... ти да не си полудял? – попита Отцов и сконфузено хвърли поглед към англичанката. – Да ругаеш пред дама... пък и нея самата...

1. Териториално-административна единица в царска Русия.

– Да върви по дяволите! Все едно, тя не разбира бъкел руски. Хвали я, ругай я – все тая! Та виж нос а й! Само от него можеш да припаднеш! Седим по цели дни двамата, поне една дума да кажеше! Стои като плашило и пули зъркели към водата.

Англичанката се прозя, смени червейчето и заметна въдицата.

– Чудя й се, братко, на акъла! – продължаваше Грябов. – Десет години живее в Русия глупачката, поне една руска дума да беше научила!... Някое наше аристократче като иде там, и тоз час се научава да плещи по тяхному, а те... дявол ги знае! Ти виж нос а й! Носа й виж!

– Е, стига де... Неудобно е... Какво си се зайл с жената?

– Тя не е жена, а мома... За годеници сигур мечтае, дяволската кукла. И на някаква гнилоч лъха от нея... Намразих я, братко! Не мога да я гледам равнодушно! Като опули срещу мен зъркелите си, веднага ми прилява, сякаш съм ударил лакътя си в перилото. И тя обича риболова. Виж я: хвърля въдицата, сякаш свещенодейства! Гледа на всичко с презрение... Стои, никаквицата, и разбира, че е човек, значи цар на природата. А знаеш ли как се казва? Уилка Чарлзовна Тфайс! Пфу... Човек не може да го издума!

Дочула името си, англичанката бавно възви нос към Грябов и го изгледа с презрителен поглед. От Грябов тя вдигна очи към Отцов и обля и него с презрение. И всичко това – безмълвно, важно, без да бърза.

– Видя ли? – попита Грябов през смях. – Пада ви се, значи! Ама че кикимора! Само заради децата държа тоя тритон. Ако не бяха те, нямаше да я допусна на десет версти от имението си... Носът й е като на ястреб... А талията? Тая кукла ми прилича на дълъг пирон. Човек направо да я вземе и да я забие в земята. Чакай... Струва ми се, че кълве...

Грябов скочи и дръпна пръта. Кордата се изопна... Грябов дръпна още веднъж и не можа да измъкне въдицата.

– Закачила се е! – рече и се намръщи. – За камък, изглежда... Дявол да го вземе...

Върху лицето му се изписа състрадание. Като въздишаше, неспокойно се движеше и мърмореше проклетия, той започна да тегли кордата. Но това не даде никакъв резултат. Грябов побледня.

– Много жалко! Трябва да влизам във водата.

– Зарежи тая работа!

– Не бива... Тъкмо привечер започва да кълве... Бре, че я свършихме, прости ми, Господи! Ще трябва да вляза във водата. Налага се! Да знаеш как не ми се ще да се разсъбличам! Трябва да натирим англичанката... Неудобно е да се разсъбличам пред нея... Дама е все пак!

Грябов свали шапката и вратовръзката си.

– Мис... ааа... – извърна се той към англичанката. – Мис Тфайс! Же ву при²... Е, как да ѝ кажа? Как да ти кажа, че да ме разбереш? Слушайте... нататък! Дръпнете се нататък! Чуваш ли?

Мис Тфайс обля Грябов с презрение и издаде носов звук.

– Какво? Не разбирате? Махай се от тук, на тебе казвам! Трябва да се съблека, кукло дяволска! Нататък върви! Нататък!

Грябов дръпна мис за ръкава, посочи ѝ храстите и приклегна: иди, значи, зад храстите и се скрий там... Като мърдаше енергично веждите си, англичанката изстреля една дълга английска фраза. Двамата помешчици прихнаха.

– За пръв път през живота си чувам гласа ѝ... Ама че гласец! Не разбира! Е, какво да я правя?

– Остави, ти казвам! Да идем да пийнем водка!

– Не бива, сега риболовът трябва да потръгне... Свечерява се... Е, как ще заповядаш да постъпя? Ама че работа! Ще трябва да се събличам пред нея...

Грябов свали редингота и жилетката и седна на пясъка да събуе ботушите си.

– Слушай, Иван Кузмич – каза предводителят, като се кискаше в шепата си. – Това, драги, е вече гавра, издевателство.

– Кой ѝ е крив, че не разбира. Това да им е за урок на чужденците!

Грябов свали ботушите, панталоните, смъкна бельото си и се озова в адамов костюм. Отцов се улови за корема. Беше почервенял от смях и срам. Англичанката замърда вежди и запремига... Върху жълтеникавото ѝ лице пробяга надменна презрителна усмивка.

– Трябва да посвикна със студената вода – рече Грябов, като се тупаше по бедрата. – Кажи, моля ти се, Фьодор Андреич, защо всяко лято по гърдите ми се появяват обриви?

– Влизай по-скоро във водата или се прикрий с нещо! Говедо!

– Поне да се беше засрамила, подлата! – каза Грябов, докато нагазваше във водата и се кръстеше. – Брр... студена вода... Виж я как си мърда веждите! Не се отдръпва... Стои над тълпата! Хе-хе-хе... Дори за хора не ни смята!

Нагазил във водата до колене и изпънат в целия си огромен ръст, той намигна с едното око и рече:

– Това, братко, да не ѝ е Англия!

2. Моля ви... (фр.).

Мис Тфайс хладнокръвно смени червейчето, прозя се и заметна въдицата. Отцов се извърна. Грябов откачи куката, потопа се и излезе от водата със сумтене. След две минути вече седеше на пясъка и отново хвърляше въдицата.

1883

КРАЙ

Антон Павлович Чехов
Дочь Альбиона, 1883

Сканиране, разпознаване и редакция: NomaD, 2009
Издание: Антон Павлович Чехов. Дамата с кученцето (сборник). Издателство „Труд“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11136>]